

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: **JUDr. Jiří Vaníček**, advokát se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 – Karlín
zast.: JUDr. Michal Božek, advokát se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 – Karlín

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. MF-12349/2017-3901-3,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

o d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce brojí proti shora uvedenému rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 6. 3. 2017, č. j. 19600/17/97500-20080-202098 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí povinného subjektu“), kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „ZoSPI“).

2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí. Jak v podané žalobě uvedl, podal dne 20. 2. 2017 žádost o poskytnutí informací, kterou požadoval poskytnutí:

Metodické pomůcky č. 17/2012,

Taktických a operativních postupů při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň (dále jen „*taktické postupy*“),

Metodické pomůcky k šetření řetězových podvodů na DPH, tzv. systémem jedné hlavy,

Metodické pomůcky k postupu k odstranění pochybností,

Taktických postupů k eliminaci zapojení se obchodních korporací do řetězových podvodů na DPH,

Informace GFR ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3308/13/7001-21002-012287,

Metodické pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „*DPHZ*“) (dále jen „*MP č. 1/2013*“),

Metodické pomůcky k postupu při aplikaci ručení podle DPHZ (dále jen „*MP při aplikaci ručení*“).

3. Rozhodnutím povinného subjektu byla žádost žalobce částečně odmítnuta. V podaném odvolání žalobce požadoval změnu rozhodnutí (a tedy poskytnutí informací) ve vztahu k taktickým postupům, MP č. 1/2013 a MP při aplikaci ručení.

4. Žalobce v podané žalobě argumentuje tím, že požadované dokumenty představují výkladová a aplikační pravidla, jakým způsobem aplikovat hmotněprávní ustanovení, která jsou pro plátce DPH klíčové, s tím že, institut nespolehlivého plátce je čistě preventivní povahy, přičemž důsledkem jeho aplikace je praktické znemožnění výkonu ekonomické činnosti, jelikož obchodování s nespolehlivým plátcem je pro ostatní plátce značně rizikové; institut zajišťovacího příkazu je instrumentem pouze dočasným, a mající důsledek v podobě zajištění majetku plátce DPH, a to navíc v okamžiku, kdy je zajišťovací příkaz vydán, nicméně ještě není daňovému subjektu ani doručen a institut ručení pak představuje rovněž vážný zásah do práv plátce DPH, oprávněného příjemce zdanitelného plnění, po němž je požadováno uhrazení nezaplacené DPH za své obchodní partnery. Požadované dokumenty obsahují výkladová (interpretační) pravidla, související judikaturu, a celkově výklad pro podřízené orgány finanční správy, jakým způsobem při aplikaci těchto konkrétních ustanovení (zajištění, nespolehlivý plátce a ručení) postupovat, a nemůže se jednat o vnitřní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI.

5. Jak žalobce uvedl, rozhodnutí povinného subjektu, stejně jako napadené rozhodnutí, tak trpí nedostatkem důvodů pro rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), jelikož nesprávně vykládají § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI v neprospěch žalobce jakožto žadatele o poskytnutí informace. Tím je porušeno ústavní právo na poskytnutí informací dle čl. 17 odst. 5 Listiny, a jsou i vážně poškozena práva daňových subjektů. Odmítnutí žádosti tak nemá podklad ve skutkovém stavu, a je naplněna podmínka pro postup dle § 16 odst. 4 ZoSPI.

6. Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, žalobce upřesnil, že z odůvodnění žalovaného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, že by se žalovaný vypořádal s rozsudky Nejvyššího správního soudu, kterými argumentoval žalobce ve svém odvolání. Přitom judikatura správních soudů je pro činnost správních orgánů závazná; jsou

povinni ji v rámci své rozhodovací praxe zohlednit a aplikovat ji. To znamená, že v rámci rozhodnutí jsou povinni se s takovou judikaturou argumentačně vypořádat.

7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že v předmětných metodických pomůckách nejsou obsažena žádná pravidla, z nichž by bylo možné usuzovat na zavádění správní praxe v mezích stanovených zákonem. Dokumenty povinného subjektu, které obsahují závazný výklad ustanovení daňových předpisů, aplikovaných správci daně v rámci řízení vedených s daňovými subjekty, nebo které v rámci zákonem stanoveného oprávnění, vymezují konkrétní kritéria ovlivňující výkon oprávnění, správce daně veřejnosti vždy zpřístupnil a žádosti o jejich poskytnutí nijak nerozporoval. Metodické pomůcky, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, jsou však jiné povahy.

8. Žalobci bylo zdůvodněno, proč mu nelze poskytnout kompletní informaci, kterou požaduje. Byl upozorněn, že neposkytnutá informace obsahuje organizační pravidla pro postupy správců daně při kontrolní činnosti, jde tedy o pravidla týkající se komunikace a interakce jednotlivých útvarů a orgánů finanční správy. Bylo rovněž dostatečným způsobem zvaženo, zda je v konkrétním případě omezení práva na informace nezbytné. Žalovaný každý z požadovaných dokumentů posoudil a ty, které splňovaly kritérium vnitřního pokynu, resp. taktického postupu, nebyly poskytnuty. Žalovaný uvedl, že zveřejněním žalobcem požadované informace – tedy dokumentů pro boj s daňovými úniky, by došlo k ohrožení kontrolní a analytické činnosti Finanční správy České republiky, což nepochybně není sledovaným cílem správy daní. Z obsahu požadovaných listin jednoznačně vyplývá, že požadované dokumenty, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto, představují taktické pokyny.

9. Dále žalovaný upřesnil, že obsahem požadované informace je vymezení, kdo a kdy má určitý úkon učinit z pohledu efektivní správy daní. Tato informace představuje vnitřní akt efektivního řízení povinného subjektu, který může být podle potřeby neustále upravován. Vzhledem k tomu, že nemůže založit rozhodovací správní praxi správců daně, neexistuje povinnost tuto informaci

poskytnout. Jak žalovaný uzavřel, v daném případě našlo neposkytnutí informace oporu v zákoně a lze je považovat za nezbytné, jelikož vnitřní koordinace finanční správy pro boj s daňovými úniky je naprosto zásadní složkou její činnosti. Povinný subjekt či žalobce nemůže konkrétně vylíčit, jaké všechny následky může mít zveřejnění požadované informace. Boj s daňovými úniky lze považovat za natolik specifickou oblast, že mnohdy není možné ani předjímat všechny možné varianty, které mohou nastat, a zároveň povinný subjekt nemůže činit návod, jaké metody pro obcházení zákona přicházejí v úvahu. Možností, jak čelit boji s daňovými úniky, je značné množství a je pravděpodobné, že některé z nich ani povinný subjekt nezná. Také z tohoto důvodu aplikuje povinný subjekt zásadu „předběžné opatrnosti“. Proto musí mít argumentace povinného subjektu určitou míru obecnosti. Finanční správa musí při daňovém řízení postupovat v souladu se zákonem a při správním uvážení nesmí vybočit z mezí správní praxe. Pokud však nedojde ke zveřejnění metodického pokynu (či jiného typu vnitřního předpisu), který směřuje výhradně dovnitř veřejné správy, nelze kvůli tomuto postupu automaticky považovat daňové řízení za netransparentní. Pokud by došlo k tomu, že by měly být všechny požadované taktické pokyny zveřejněny a každý by se s nimi mohl seznámit, včetně těch původců daňových úniků, kterých by se mohl dotýkat, efektivita kontrolní činnosti

finanční správy by mohla být výrazným způsobem oslabena. Nelze tudíž nalézt ani faktickou legitimitu požadavku žalobce, neboť požadované informace nejsou relevantní pro uplatňování jeho práv při správě daní.

10. Soud zjistil z obsahu připojeného správního spisu následující. Žalobce se dne 20. 2. 2017 obrátil na Generální finanční ředitelství se žádostí o poskytnutí dokumentů: 1) Metodická pomůcka č. 17/2012, Schéma řetězového podvodu; 2) Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň podle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; 3) Metodická pomůcka k postupu k odstranění pochybností č. j. 65447/14/7100-40124-011654; 4) Metodická pomůcka k šetření řetězových podvodů na DPH tzv. systém jedné hlavy (TMUK); 5) Taktické postupy k eliminaci zapojení se obchodních korporací do řetězových podvodů na DPH, č. j. 29399/15/7100-50132-202757; 6) Metodická pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (nespolehlivý plátc); 7) Metodická pomůcka k postupu při aplikaci ručení podle DPHZ; 8) Informace GŘ ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3308/13/7001-21002-012287.

11. Povinný subjekt poskytl žalobci dokumenty: Metodická pomůcka k postupu k odstranění pochybností č. j. 65447/14/7100-40124-011654 a Informace GŘ ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3308/13/7001-21002-012287. Ohledně dalších požadovaných dokumentů žádost žalobce částečně odmítl. Po zhodnocení charakteru požadovaných dokumentů dospěl povinný subjekt k závěru, že zveřejněním požadované informace by mohlo dojít k obcházení nastavených pravidel a mohl by být zmařen cíl, pro který byla vytvořena. Žádost o poskytnutí informací vyhodnotil jako zneužití práva, které nepoživá ochrany.

12. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání směřující pouze proti části rozhodnutí, jímž mu povinný subjekt odepřel poskytnout dokumenty: Metodické pomůcky k postupu při aplikaci ručení podle § 109 DPHZ, Metodické pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a DPHZ, Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň (institut zajišťovacího příkazu dle § 103 DPHZ). V podaném odvolání žalobce namítl, že uvedené metodické pomůcky obsahují výklad jednotlivých právních norem pro aplikační praxi, což odpovídá závěru povinného subjektu ve vztahu k metodickému pokynu k vedení postupu k odstranění pochybností. Tyto metodické pokyny se dotýkají práv a povinností plátců DPH a nemají povahu vnitřního pokynu.

13. Napadeným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl. Jak z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, žalovaný se ztotožnil se závěry povinného subjektu. Konstatoval, že požadované informace se netýkají rozhodovací činnosti správců daně, těžištěm jejich problematiky je skutečnost kdo a kdy má určitý úkon učinit z pohledu efektivní správy daní, jsou vnitřním aktem efektivního řízení povinného, mohou být podle potřeby upravovány a svým charakterem odpovídají definici vnitřního pokynu. Zveřejněním požadovaných informací by mohlo dojít k oslabení efektivity analytické a kontrolní činnosti povinného subjektu.

14. Městský soud v Praze se seznámil s dokumenty, jejichž poskytnutí žalobce požadoval a které jsou součástí neveřejné části správního spisu.

15. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 s.ř.s., a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Podle § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI, *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*

17. Podle § 16 odst. 4 ZoSPI 4) *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*

18. Podle § 20 odst. 4 ZoSPI, *pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti (písm. a)) a pro odvolací řízení (písm. b)) ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.*

19. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, je na místě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 – 73, podle kterého: „*povinný subjekt musí v odůvodnění rozhodnutí, jímž odepřel poskytnutí požadované informace z důvodu dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, uvést všechny své úvahy, kterými se řídil při výkonu správního uvážení*“. Přezkoumávané rozhodnutí (i rozhodnutí povinného subjektu), odůvodnění správního uvážení nepostrádá.

20. Z citovaného § 20 odst. 4 ZoSPI vyplývá, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí mít náležitosti stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle odstavce 3 tohoto ustanovení *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Podle citovaného § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI, může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jde o ustanovení upravující fakultativní zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Povinný subjekt tedy při aplikaci tohoto ustanovení musí nejprve podřadit požadované informace pod neurčité právní pojmy (vnitřní pokyn, personální předpis, výlučně vnitřní charakter); pokud dospěje k závěru, že požadované informace spadají do rozsahu zákonného omezení, musí se dále zabývat tím, zda je odmítnutí poskytnutí informace v daném případě skutečně nezbytné (tedy zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace) a svůj postup musí řádně odůvodnit. Pokud tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8As 108/2014 – 54, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1As 105/2010 – 73).

21. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné; z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný podřadil požadované informace pod neurčité právní pojmy, s tím, že požadované informace mají povahu vnitřního pokynu povinného subjektu a spadají do rozsahu zákonného omezení, odmítnutí jejich poskytnutí žalovaný řádně odůvodnil nebezpečím ohrožení kontroly daní a analytické činnosti Finanční správy. Povinnost výslovně se vypořádat s judikaturou Nejvyššího správního soudu z citovaného § 68 odst. 3 správního řádu nevyplývá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je však seznatelné, že žalovaný je s judikaturou soudů obeznámen a řádným a přezkoumatelným způsobem se s ní ve vydaném rozhodnutí vypořádal.

22. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

23. Právo na informace je jednou z právních záruk ve veřejné správě, které jsou co do své podstaty a významu především zárukami zákonnosti ve veřejné správě. Soud v souladu s dále citovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu posoudil, zda je uplatnění fakultativního důvodu vyjádřeného v § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI v daném případě legitimní či nikoli. Posouzení legitimacy fakultativní výluky v konkrétním případě prostřednictvím tzv. testu veřejného zájmu přísluší i povinným subjektům a následně správním soudům, jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014 - 41, č. 3127/2014 Sb. NSS: „[16] Uvedené limity pro omezení práva na informace jsou určující především pro zákonodárce. (...) K ústavním limitům omezení práva na informace jsou však povinny přihlížet rovněž správní orgány a obecné soudy při konkrétní aplikaci a interpretaci zákona, tj. při zvažování výluk obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím je nutno prioritně usilovat o nalezení jejich ústavně konformního výkladu. Teprve v případě nemožnosti takového výkladu by byl obecný soud povinen postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z výše zmíněných veřejných statků (...)“ (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 14. 9. 2016, č. j. 10 As 182/2015 - 40).

24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73: „*vnitřní pokyn je organizační, metodický nebo řídicí akt, který zásadně nemůže ovlivnit jiné subjekty než ty, které mu podléhají z hlediska služební podřízenosti. Obsahuje-li pokyn informace týkající se výkonu veřejné správy navenek, nejedná se o vnitřní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. 5 As 28/2007 - 89, ze dne 30. 4. 2008, č. 4 As 20/2007 - 64 nebo ze dne 15. 10. 2013, č. 1 As 70/2013 - 58).*“

25. V projednávané věci žalobce požadoval poskytnutí informací obsažených v konkrétních listinách, které se týkaly výkonu veřejné správy a správce daně, jakožto povinný subjekt, je měl k dispozici. Nejednalo se tak o případ, kdy by bylo požadováno sdělení informace, kterou by byl nucen teprve z různých podkladů vytvářet. Pro posouzení zákonnosti postupu je rozhodující pouze ta skutečnost, zda takový pokyn obsahuje informace, týkající se výkonu veřejné správy navenek, či se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty,

kteřé mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89).

26. Z výše citované judikatury vyplývá, že pokud je požadovaná informace vnitřním pokynem, nelze automaticky odepřít její poskytnutí. Povinný subjekt musí vykonat správní uvážení ohledně toho, zda jsou dány důvody, které poskytnutí vnitřního pokynu žadateli skutečně brání. Městský soud v Praze proto posuzoval, zda existuje legitimní důvod pro odepření požadované informace, jak jej ve svých rozhodnutích prezentují povinný subjekt i žalovaný. Oba shodně uvedli, že zveřejněním informace by mohlo dojít k obcházení nastavených pravidel v dané oblasti a mohl by být zmařen cíl, k němuž byla pravidla vytvořena. Za důvodnou lze podle nich považovat obavu, že by efektivita kontrolní činnosti finanční správy mohla být výrazným způsobem oslabena.

27. Skutečnosti, jimiž žalovaný legitimizuje odepření informace, podle názoru Městského soudu v Praze obstojí v konfrontaci s obsahem požadovaných dokumentů. Žalobcem vyžádané metodické pomůcky obsahují informace, které vyplývají již přímo z aplikovatelných právních předpisů, nejde však o výkon státní správy navenek, resp., jejich použití se neprojeví jako zásah do práv třetích osob. Správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy (§ 5 odst. 1 zákona č. 280/2009Sb., daňový řád), jde o tzv. zásadu legality, zakotvenou čl. 2 odst. 2 Listiny a 2 odst. 3 Ústavy ČR, které umožňují uplatňovat státní (resp. veřejnou) moc pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Povinnosti lze ukládat toliko na základě zákona, v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1 Listiny). Práva a povinnosti daňového subjektu v rozsahu, který žalobce požadoval sdělit, vyplývají přímo z konkrétních ustanovení zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to z § 103, §106a a § 109.

28. Vyjádřením pravomoci orgánu veřejné moci v konkrétní věci, kterým se zakládají práva nebo stanoví povinnosti nebo se konstatuje existence nebo neexistence právně významných skutečností je vydání rozhodnutí (§ 101 daňového řádu). Rozhodnutí je jednostranným individuálním správním aktem, projevem státní moci, výrazem státně mocenského zásahu do sféry práv a svobod svých adresátů, má autoritativní povahu a bezprostřední závaznost. K zásahu do práv třetích osob, může docházet výlučně (v souladu se zásadou legality), na základě zákona, případně jiných právních předpisů. Metodické pomůcky povahu obecně závazného právního předpisu nemají, nemají povahu výkonu veřejné správy navenek, neboť v případě správy daní, je takovým výkonem právě vydání rozhodnutí správce daně, které v první řadě musí dostát požadavku zákonnosti, na pouhý obsah metodických pomůcek se správce daně v průběhu daňového řízení a při vydání rozhodnutí odvolávat nemůže. Zpřístupnění těchto pomůcek by však na druhé straně mohlo vést k oslabení účelu správy daní a efektivitě kontrolní činnosti.

29. Soud proto uzavřel, že žalovaný, jakož i povinný subjekt, správně posoudil vyžadované dokumenty jako vnitřní pokyny povinného subjektu a jelikož je dán legitimní důvod pro jejich nesdělení žadateli, tedy zájem na řádné a efektivní správě daní, důvodně jejich zpřístupnění odmítl.

30. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů

v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu